

Handelsret hørende Varer uden i smaa Partier; de maae nemlig ikke falholde Salt uden i Skillingetal, saltet Kjøb i Bundetal, Tjære i Vægere og Tran i Pottemaal. Men det vil ikke være undgaaet Opmærksomheden, at en Deel af de Varer, der her omhandles, slet ikke mere henregnes til Høkerhandelen, og Høkerne her i Kjøbenhavn have dem heller ikke, undtagen maaskee Salt. Hvad der er Tilfældet i de andre Kjøbstæder, veed jeg ikke; men det er idetmindste ikke rimeligt, at det er anderledes der; jeg har idetmindste ikke fundet Spor dertil. Derimod er det mig bekendt, at dette Spørgsmaal engang har været underkastet Domstolens Afgjørelse. Der var nemlig en Høker i Nykjøbing, der havde solgt $\frac{1}{2}$ Td. Urter til en Skipper, og han blev desaaarsag indklaget for Retten. Han blev ogsaa dømt til at betale Mulet; men Sagen blev indansat for Overretten, som opfattede Sagen saaledes, at, da der med Undtagelse af den ovenanførte Forfrist ikke gaves nogen Bestemmelse, som forbød Høkerne at sælge deres Varer i hvilket som helst Partier, saa var der ingen Grund til at dømme ham, og han blev derfor frifunden. Altsaa eksisterer der i dette Dieblif, undtagen maaskee i enkelte Artikler, ingen Regler for, i hvilke Quantiteter Høkerovare maae sælges i Kjøbstæderne, og derfor synes det mig noget paafaldende, at man skulde give sin Stemme til en Lov, som udtrykkelig henviser til saadanne Regler. Jeg skal ikke tale om de andre Ulemper, som kunde følge af den anførte Bestemmelse, da Enhver kan sige sig selv, at det er meget besynderligt, naar man f. Ex. vil kjøbe nogle Potter Nie, at man kun maae kjøbe for 1 Rd. ad Gangen; thi dette kan jo være meget generende, naar man skal sende sit Bud maaskee en halv eller en heel Miils Bet. Ligesaas generende er, naar man f. Ex. ikke maae kjøbe Muursteen for mere end 1 Rd. ad Gangen. Jeg tillod mig ved denne Sags 1ste Behandling at udtale, at jeg troede det tilladt endog uden Bevilling at udsælge de i Frd. 1845 nævnte Artikler paa Landet; senere har jeg imidlertid erfaret, at Indenrigsministeriet har været af den modsatte Anskuelse. Og hvorledes skal man forholde sig med Hensyn til alle de Høkerhandeler, som alle-

rede nu findes i Landet? Skulle de være Indskrænkningerne underkastede, eller skulle de ikke være det? Det veed jeg ikke. Skal det være Tilfældet, at denne Lov vil medføre Indskrænkninger i deres Rettigheder, saa maatte det dog vel kun være med Hensyn til de nye Artikler; men dette vil dog ogsaa være tvivlsomt. Mig forekommer det, at der bliver saa megen Tvivl og saa megen Usikkerhed efter denne Lov, at jeg for mit Vedkommende, alene af denne Grund, ikke kan stemme for den. Det skal imidlertid ikke forundre mig, om de ærede Medlemmer heri Thinget ville sige: „dette er ikke noget synderligt Practiff, naar vi blot faae Loven ud;“ men naar man, efter hvad det sidste ærede Medlem bemærkede, synes at frygte for, at, hvis denne Lov ikke blev vedtaget, kunde deri antages at ligge et Slags Tilfældegivelse af, at man overhovedet ikke yndede de friere Principer, hvilket ogsaa af Indenrigsministeriet i det andet Thing er udtalt, saa kan jeg ingenlunde deri være enig. Naar man nemlig vil eftersee de stedbundne Forhandlinger, saavel heri Thinget, som i det andet Thing, saa troer jeg virkelig ikke, at man vil finde en eneste Udtalelse, hvorom man kan sige, at den bestemt gaaer i saadan Retning. Jeg troer tværtimod, at det i Næringsfrihedens Interesse kunde være gavnligt, om denne Lov ikke kom ud, da der i denne Omstændighed kunde ligge en Grund mere til, at en Reform i den hele Næringslovgivning blev paafyndet.

Monrad: Den næstsidste ærede Taler bemærkede, at han var gaaet frem med Lempe imod Loven, og at han, naar han vilde gaae meget skarpt frem imod den, kunde faae noget meget Bærre ud af den. Denne hans Udtalelse har bestyrket mig i min Opfattelse af hans Foredrag, at han mere betragtede det som en spøgfuld Underholdning, end som et egentligt Forsøg paa, at ville gaae Loven paa Klengen. Det synes mig ogsaa at fremgaae af flere af de Bemærkninger, som han gjorde imod Lovens Afattelse, at det virkelig var Tilfældet. Naar han f. Ex. siger, at, naar der staaer: „paa Landet“ saa vil det sige det Samme, som overalt, i den hele Verden; saa maa jeg dog dertil bemærke, at det vel vil være